

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **V. N. H.**, zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem, sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2022, č. j. MV-170413-5/SO-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2023, č. j. 14 A 110/2022-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 12. 8. 2022, č. j. OAM-30048-23/DP-2021, zamítlo žalobcovu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Ministerstvo vnitra tak učinilo z důvodu, že z písemné informace poskytnuté Policií České republiky (NCOZ) v režimu utajení (stupeň „vyhrazené“) dle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, vedené Ministerstvem vnitra pod

č. j. V35/2022-OAM, vyšlo najevo, že s ohledem na žalobcovo udržování osobních kontaktů s kriminálním prostředím existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. V odůvodnění rozhodnutí Ministerstvo vnitra poukázalo na skutečnost, že utajované informace obsahují popis konkrétního přímého i nepřímého jednání žalobce v konkrétním období. Ministerstvo vnitra současně neshledalo nepřiměřenost zásahu vydaného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. V této souvislosti uvedlo, že žalobce již několik let nedisponuje oprávněním k pobytu na území České republiky, avšak má povolen pobyt na území Slovenské republiky, a to za účelem podnikání. V důsledku toho je oprávněn pobývat na území České republiky přechodně bez víza dle § 18 písm. d) bodu 5 zákona o pobytu cizinců.

[2] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Zdůraznila, že důvodem zamítnutí žádosti bylo žalobcovo jednání popsáné v písemnosti obsahující utajované informace, nikoli dřívější žalobcova trestná činnost, za kterou byl pravomocně odsouzen a byla již zahlazena. K žalobcem namítané nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života žalovaná konstatovala, že žalobce sice má na území dvě nezletilé děti a manželku, kteří zde mají povolen trvalý pobyt, avšak využívání možnosti pobývat na území přechodně bez víza [dle § 18 písm. d) bod 5 zákona o pobytu cizinců] nebrání udržování osobního kontaktu s rodinou a vedení společného rodinného života. Nedojde tedy k zamezení styku otce s dětmi, který může být tímto způsobem realizován na území České republiky. Žalovaná připomněla, že žalobce má na Slovensku (s místem pobytu v Bratislavě) povolen pobyt za účelem podnikání, odkud může rodinu též finančně zajišťovat. S poukazem na obsah utajované informace pak žalovaná uzavřela, že v posuzovaném případě převažuje veřejný zájem, kterým je mj. zajištění veřejného pořádku a bezpečnosti a předcházení zločinnosti, nad zájmem jednotlivce, navíc v situaci, kdy přímým důsledkem vydaných rozhodnutí není narušení rodinných vazeb.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou, kterou Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Ve shodě s žalovanou konstatoval, že zpráva obsahující utajované informace a odůvodňující závěr, že žalobce představuje důvodné nebezpečí stran závažného narušení veřejného pořádku, se nezakládá na předchozí trestné činnosti, za kterou byl žalobce pravomocně odsouzen, ale zachycuje jednání v období před vydáním rozhodnutí. Skutečnosti zjištěné k osobě žalobce a popsáné ve zprávě zároveň dle městského soudu nesvědčí o tom, že se jednalo o jednání jednorázové ani o jednání, u kterého by bylo možno vyloučit narušení zájmů chráněných právními předpisy či vyplývajících ze společenských norem závažným způsobem. Dle městského soudu informace naplňují požadavky, které na ně klade judikatura, tedy jsou dostatečně konkrétní, věrohodné, přesvědčivé a relevantní. Stran přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života městský soud připomněl, že žalobci nebyl v důsledku vydaných správních rozhodnutí znemožněn styk s nezletilými dětmi, neboť může (vzhledem k povolenému pobytu na Slovensku) pobývat na území České republiky přechodně bez víza. Žalobce současně neuvedl žádné mimořádné okolnosti, které by vyžadovaly jeho nepřetržitou přítomnost na území. Z výsledků šetření naopak lze dle městského soudu dovodit, že matka je schopna zajistit veškerou péči o nezletilé děti, a to i po stránce materiální. Městský soud zároveň připomněl, že situace žalobce, který nejméně od roku 2020 nedisponuje na území České republiky žádným pobytovým oprávněním, se napadeným rozhodnutím nezměnila. V tomto kontextu tedy nelze dle městského soudu považovat za nesprávný ani závěr

pokračování

žalované, že rodině nic nebrání vést společný rodinný život ve Vietnamu. Závěr žalované, že dopad rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života v porovnání s nebezpečím závažného narušení veřejného pořádku nepředstavuje důvod pro vyhovění jeho žádosti, proto městský soud považoval za souladný s právními předpisy.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítal, že městský soud se v daném případě nedostatečně a nepřezkoumatelně vypořádal s uplatněnými žalobními námitkami. Stěžovatel se domníval, že došlo k nesprávnému posouzení námitky týkající se narušení veřejného pořádku, a městskému soudu vytýkal, že utajované informace nesplňují podmínku aktuálnosti. V této souvislosti upozornil, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podal dne 26. 7. 2021, tudíž utajované informace musejí být obdobného data. Od podání žádosti do zahájení řízení před Nejvyšším správním soudem však uplynuly téměř dva roky, a tedy informace již není aktuální. Nedostatečně byla dle stěžovatele posouzena také námitka týkající se přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života. V rámci hodnocení přiměřenosti stěžovatel konkrétně nesouhlasil s poukazem soudu na možnou realizaci rodinného života v zemi původu, kde již stěžovatel nikoho nemá. Jeho manželka a děti by tím navíc ohrozily svůj pobytový status v České republice, kde manželka podniká a stará se o obživu rodiny. Stěžovatel se rovněž pozastavil nad tím, že mu Slovenská republika pobytové oprávnění udělila, avšak pro Českou republiku představuje takové riziko, že zde legálně dlouhodobě žít nemůže. Pokládal za absurdní, že v České republice má možnost přechodně pobývat, avšak dlouhodobý pobyt mu umožněn není. Důvody vedoucí k zamítnutí žádosti přitom nelze dle stěžovatele opírat o jeho předchozí trestnou činnost.

[5] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s napadeným rozsudkem městského soudu. K posouzení aktuálnosti utajovaných informací doplnila, že městský soud vycházel ze stavu, který zde byl v době vydání správních rozhodnutí a který je pro posouzení věci rozhodný.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nedostatečností vypořádání stěžovatelových žalobních námitek. Taková vada by totiž vedla k závěru o nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů. Za nepřezkoumatelná rozhodnutí pro nedostatek důvodů judikatura považuje taková rozhodnutí, z jejichž odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových a právních otázek, včetně toho, jakým způsobem se soud vyrovnal s argumenty účastníků řízení (např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52).

[8] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje napadené rozhodnutí věcně přezkoumat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). V daném případě Nejvyšší správní soud

nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku neshledal. Městský soud se v jeho odůvodnění srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal s jednotlivými žalobními námitkami a předestřel úvahy stran hodnocení skutkových a právních otázek, včetně závěrů, k nimž na základě tohoto hodnocení dospěl. Nejvyšší správní soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkumu správnosti závěrů vyslovených městským soudem.

[9] Důvodem, pro který stěžovateli nebylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, bylo v souzené věci podle § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, aplikovaného ve spojení s § 46 odst. 3 a § 9 odst. 1 písm. h) téhož zákona (ve znění účinném do 1. 8. 2021), důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

[10] Závěr, že u stěžovatele existuje důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku, se v daném případě opíral o obsah informací vedených v režimu utajení (stupeň „vyhrazené“). Nejvyšší správní soud proto nejprve odkazuje na konstantní judikaturu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2023, č. j. 10 Azs 12/2023-67, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32, nebo ze dne 22. 9. 2021, č. j. 1 Azs 153/2021-78), z níž vyplývá, že listiny obsažené v utajovaných podkladech nemohou být pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového základu zachyceného v podkladech a soudem ověřitelného. Správní soudy tedy musejí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost skutečností uvedených v utajovaných podkladech a jejich význam ve vztahu ke sporné věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, bod 32). Nejvyšší správní soud zároveň doplňuje, že v rozsudku ze dne 29. 3. 2019, č. j. 9 Azs 81/2019-33, vyslovil závěr, že ačkoli se citované usnesení rozšířeného senátu týkalo *„nakládání s utajovanými informacemi v bezpečnostním řízení před Národním bezpečnostním úřadem, judikatura Nejvyššího správního soudu již dovodila, že stejné závěry platí pro postup správních orgánů v řízení podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek ze dne 17. 6. 2016, č. j. 4 Azs 255/2015-49, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 49/2017-44)“*. Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování správních orgánů na základě utajovaných informací je mj. zajistit, aby byly používány jen informace skutečné a věrohodné, nikoli vyfabulované. Tyto informace musejí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, č. 4031/2020 Sb. NSS, bod 22).

[11] Po seznámení se s utajovanými informacemi Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že informace, na nichž je v daném případě založen závěr o důvodném nebezpečí narušení veřejného pořádku stěžovatelem, shora vyslovené požadavky naplňují. Tyto informace poskytnuté příslušnou složkou Policie České republiky (NCOZ) vycházejí z operativní činnosti, popisují přímé i nepřímé jednání žalobce zasazené do konkrétního období a přesvědčivě vypovídají a odůvodňují závěr o důvodném nebezpečí, že by stěžovatel mohl narušit veřejný pořádek.

[12] Stran jejich namítané neaktuálnosti se Nejvyšší správní soud shodně ztotožňuje s hodnocením městského soudu, že i tento požadavek utajované informace v nyní souzené věci naplňují. Městský soud v této souvislosti v napadeném rozsudku správně zdůraznil, že obsah utajovaných informací zachycuje stav před vydáním rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí žalované o odvolání od sebe dělí období necelých tří měsíců, nestaly se za tak krátké časové období dotčené informace neaktuálními.

pokračování

Poukazuje-li stěžovatel v této souvislosti na délku období uplynulého ke dni podání kasační stížnosti, toto období není pro posouzení postupu správních orgánů a hodnocení, zda rozhodovaly na základě (v té době) aktuálních informací, relevantní. Ve smyslu § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vychází soud při přezkoumání správního rozhodnutí ze *skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*, nikoli tedy z doby pozdější a ze skutečností, které nastaly až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

[13] Pokud se jedná o námitky směřující proti dílčím závěrům městského soudu týkajícím se hodnocení přiměřenosti dopadů do stěžovatelova soukromého a rodinného života, pak Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že ačkoli zákon o pobytu cizinců v případě tohoto typu rozhodnutí výslovně nestanoví povinnost posuzovat dopady do soukromého a rodinného života, Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně dovodil povinnost se přiměřeností dopadů k námitce zabývat. V nyní souzené věci žalovaná v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (hojně citovanou v odůvodnění rozhodnutí) postupovala a otázkou přiměřenosti zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života se podrobně a důkladně zabývala (na str. 8 až 14).

[14] Vyslovuje-li stěžovatel nesouhlas s dílčím závěrem městského soudu stran možnosti realizace rodinného života v zemi původu, je nutno konstatovat, že se v daném případě jednalo pouze o podružný, podpůrný argument, který toliko doplňoval stěžejní rozhodovací důvody, o které žalovaná opřela závěry vyslovené k této otázce. Klíčová argumentace byla s ohledem na skutkové okolnosti této věci založena na tom, že stěžovatel již několik let nedisponuje pobytovým oprávněním v České republice, avšak má povolen pobyt ve Slovenské republice za účelem výkonu výdělečné činnosti (podnikání), a tedy tímto způsobem může rodinu zajišťovat materiálně. Ani osobní kontakt a vedení společného rodinného života ovšem nejsou v daném případě znemožněny, neboť stěžovatel může na území České republiky pobývat přechodně bez víza jako držitel dokladu o povolení k pobytu na území jiného smluvního státu. Stěžovatel navíc netvrdil existenci žádných výjimečných či mimořádných skutečností, z nichž by vyplývaly speciální potřeby rodiny vyžadující jeho nepřetržitou přítomnost na území. Ačkoli tedy stěžovatel má na území manželku a dvě nezletilé děti, žalovaná mj. s poukazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2020, č. j. 5 Azs 373/2019-44, uzavřela, že *„prodloužení pobytového oprávnění bez dalšího, pouze z důvodů soukromého a rodinného života, by vedlo ke zcela absurdnímu důsledku; zákonné podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění by byly zcela liché, resp. k prodloužení pobytového oprávnění by postačovalo toliko zohlednění soukromého a rodinného života; takový postup zákon zcela jistě neumožňuje a ani nezamýšlí“*. Žalovaná současně provedla poměření zájmu na ochraně veřejného pořádku, který v daném případě převážil nad právem na soukromý a rodinný život.

[15] Z okolností nyní projednávané věci je tedy patrné a městský soud v tomto ohledu správně uzavřel, že přímým důsledkem vydaných správních rozhodnutí nebylo narušení osobních vazeb mezi stěžovatelem a jeho rodinou, přičemž nelze vytrhávat z kontextu závěr žalované, že je plně v dispozici stěžovatele a jeho rodiny, jakým způsobem budou nadále realizovat společný rodinný život, a že tak případně mohou činit i v zemi původu. S přihlédnutím k výše uvedenému nelze nic vytknout konstatování městského soudu, že tento názor žalované nelze pokládat za nesprávný. O nedostatečném posouzení ze strany městského soudu nelze hovořit ani v případě stěžovatelova pozastavení se nad tím, že ačkoli

ve Slovenské republice má pobyt povolen, v České republice mu pobytové oprávnění uděleno nebylo. Skutečnost, že cizinci bylo uděleno pobytové oprávnění na území jiného státu, totiž vyhovění žádosti neodůvodňuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud tak na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[17] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel), který nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její rozhodovací činnosti nevznikly, proto jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu